

1721 kunde betecknas, som det första fredsåret på hela 1700-talet. Sverige gav upp striden mot Ryssland och fred slöts i Nystad den 30 augusti. Därvid förlorade Sverige de baltiska staterna Estland, Livland och Ingermanland samt Finska karelen med staden Riga.

I Tåby socken föddes 6 pojkar och 7 flickebarn, medan dödsboken endast upptar en gammal person och två minderåriga barn. 9 ältenskap ingicks och av dessa var två med båtsmän inblandade. I dessa fall lystes tre gånger samma dag och båtsmännen -brudgummarna - av marcherade dagen därpå till Carlskrona. Det var den 5 och 7 mars och inför en av flottans sista strider mot ryssarna, innan freden slöts.

Några uppgifter om väderlek finns inte, men man kan anta att skörden var tämligen normal.

Ryttarna och båtsmännen fick återvända hem till torpen under höstmånaderna, efter att ha varit i Stockholmstrakten för ett sista försvar, inför ett befarat ryskt anfall.

Bland båtsmännen i Tåby skedde detta år några förändringar. Vid Skällingstads rote antogs en ny fördubblingsbåtsman vid namn Sven Persson och han fick båtsmansnamnet Svanborg. Samma var det vid Brunneby rote där den nye fördubblingsbåtsmannen Olof Nilsson fick båtsmansnamnet Grahn. Även Skårby rote fick en ny fördubblingsbåtsman Per Jonsson, som fick båtsmansnamnet Eldstål. Bjärka rote inräknades ju även i Tåby och den nye båtsmannen Lars Ingemundsson fick båtsmansnamnet Frodig.

Detta år hölls biskopen Torsten Rudeén visitation i Tåby församling. Främst diskuterades kyrktornets eländiga tillstånd. Det hotade att ramla omkull på grund av många rötskador i bjälklagren. Även fanns ett behov av att utöka kyrkan och föreslogs att kyrktornet skulle nedtagas och materieleet amvändas att utbygga kyrka till en korskyrka. Men biskopen kunde inet utlova någon hjälp och ej gav han tillstånd till någon stiftskollekt för kyrkans reparation. Ett annat problem för kyrkan var, att under åren 1717 -18 hade kyrkan lämnat över mynt till staten och fått nödmynt istället. Dessa gällde nu för endast en sjättedel av det ursprungliga värdet och fick betraktas, som en form av krigsskatt. Inte heller där gav biskopen några förhoppningar till hjälp. Men vad den allmänliga kristeliga levernet bland församlingsborna fann inte någon anledning till anmärkning utan församlingsborna nyttjade sina salighetsmedel och bevistade gudstjänterna i stor utsträckning.

Vid sockenstämman den 8 december utsågs Håkan Månsson i Stensvad och Jost Johansson i Tåby till kyrkvårdar. Båda två hade varit med vid " upproret " 1719 och Håkan Månsson hade, efter lottning, avstraffats med 8 dagars fängelse på vatten och bröd. Var detta ett bevis på att sockenborna inte var övertygade om deras skuld ?.

Vid samma tillfälle fick fruarna på Almstad särskilt bänkrum i kyrkan. Ljus till julottan skulle betalas av församlingens hemman och man lovade, att kyrkoherden i fortsättnignen skulle få fulla mått, när det gällde tiondet. Kanske hade tidigare det varit nödvändigt med en reducering.

Från häradsrätten förhandlingar, som detta liksom föregående år, var vid Fristads gästgivaregård, kan följande nämnas:

Ryttaren Jonas Almgren anklagades för att uppbränt ett pörte på Alms ägor. Av rannsakingen framgick dock, att Almgren tidigare fått tillstånd av detta ägares dotter att nedbränna pörtet, varför åtalet återkallades.

Bergmästaren Danckvardt begärde häradsrättens intygande, att han lidit stor skada på åkrar och ängar samt fått kreatur dödade av flyktande och krigsfolk när *de* drog fram efter vägen i samband med ryssens härjande 1719. Detta intyg, som han fick, skulel han använda sig av när han sökte hjälp av Kronan.

Joen Claesson i Blinnestad anklagade Nils Nilsson i Fristad, för att dessa kreatur gått in i Joens sädesåker och detta skulel bero på Nils dåliga gärdesgårdar.

Efter verkställd sijn av nämнемännen fick Joen Claesson 3 halvspann vete av Nils Nilsson.

Bönderna i Fristaf begärde och fick tillstånd, av både landshövdingensämbetet som häradsrätten, att flytta det båtsmanstorp, s om fanns på Tåstads ägor till Fristads ägor och där bygga ett dubbleringstorp.

För olovligt betande av kreatur uti Runnebergshagen utsattes en bot för olovligt betande på 10 daler silvermynt, för de som insläppte kreatur på Tåby prästgårds och Fristadsgårdarnas ägor.

Ryttaren Per Stenman på Stensvads ägor, var instämmd för att ha stulit 4 betsel och een garntöm vid Stegeborg.

Han överbevisades och dömdes, att böta dess tredubbla värde eller 11 daler 2 öre silvermynt samt avlösas i stillhet i Tåby kyrkan sakristia.

Kroppstraff slapp han, då han frivilligt återgav tjuvgodset.

Bönderan Jost och Anders Johanssöner i Tåby anklagade Joen Claesson och Jonas Jonsson i Blinnestad för att de sistnämndas kreatur varit inne på Tåby äng och gjort skada motsvarande 5 halvspann råg.

Men rannsakingen visade , att kreaturen inkommit genom rådman Johan Hagmans trasiga gärdesgård.

Därför nedlades åtalet mot Blinnestadsborna.

Sven Ericsson i Brunneby instämde rådmannen Johan Hagman, för att han ej fått betalt för uppfödningen av en gårdsgås.

Hagman dömdes ebtala gåsens värde, 10 daler kopparmynt eller 3 daler silvermynt samt 1 daler och 16 öres böter.

Profossen Hans Ljungeld instämde rådmanne Hagman för utebliven betalning för vissa skulder m.m.

Efter förlikning nedlades målet.

Detta är något av det som hände i Tåby år 1721 och efter detat året inträdde en visste lugnare tillstånd utan utskrivningar och krigsskatter.